

Bilag 9.

Randers Byraad.

Den 8. November 1916.

Ved paategnet Skrivelse af 19. f. M. har det høje Amt til Byraadets Erklæring fremsendt Cirkulære fra Indenrigsministeriet af 17. s. M. vedrørende Spørgsmaalet om, hvorvidt Gyldigheden af Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje bør søges forlænget, og hvilke Ændringer der eventuelt maatte ønskes optagne i Lovforslaget ved Lovens Revision.

I den Anledning har Byraadet fra Huslejenævnet i Randers indhentet en saalydende Erklæring af 2. d. M.:

„I Anledning af det ærede Byraads Anmodning i Skrivelse af 23. f. M., hvormed fulgte til Erklæring det hermed tilbagefølgende Cirkulære fra Indenrigsministeriet, skal Nævnet angaaende de ønskede Oplysninger meddele, at man herom har delt sig i et Flertal (3 Medlemmer) og et Mindretal (2 Medlemmer).

- I. *Flertallet* mener med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Lov af 9. Juni 1916 om Fastsættelse af Husleje bør søges forlænget, at kunne udtale, at man efter den Erfaring, som man har indvundet under de Nævnet hidtil forelagte Sager, ikke for Randers Bys Vedkommende ser nogen særlig Grund til at søge bemeldte Lovs Gyldighed yderligere forlænget, idet de af Huslejerne krævede Forhøjelser kun i et Par enkelte Tilfælde har givet Nævnet Anledning til at skride ind og endda kun til en delvis Nedsættelse af den forlangte Leje.

For saa vidt Lovgivningsmagten imidlertid maatte beslutte, at Lovens Gyldighed yderligere skal forlænges, tillader man sig at foreslaa følgende Ændringer, nemlig:

1. at Skellet mellem store og smaa Lejligheder ikke som nu sættes efter Lejesummens Størrelse, men efter Antallet af Værelser, saaledes at Lejligheder paa 3 Værelser — ekskl. Pigeværelse og Pulterkammer — og derunder betragtes som hørende under § 5, og at Nævnet i Tvivlstilfælde selv afgør, om en Lejlighed henhører herunder eller ikke,
2. at den Forpligtelse, som Nævnet har, til at afæske Lejeren den i § 5 ommeldte Erklæring, bortfalder, saaledes at Nævnet ogsaa uden at indhente denne kan afgøre Spørgsmaalet om forhøjet Leje efter eget Skøn, idet man derved kan fritage Lejeren for den Ubehagelighed, som en saadan Erklærings Afgivelse kan forvolde ham overfor Ejeren, samt at der i bemeldte Paragraf indsættes en udtrykkelig Bestemmelse om, hvor langt et Tidsrum, der maa hengaa, efter at Ejeren har meddelt en Lejer, at han ønsker Lejen forhøjet, inden Sagen indankes for Nævnet,
3. at sidste Sætning i § 3 ændres saaledes, at det tydeligt tilkendegives, om f. Eks. en Ejendom eller den Del deraf, der hidtil har været benyttet til Butik, Pakhus eller Lager, men nu indrettes til Beboelse, falder ind herunder eller ikke, ligesom det ogsaa udtrykkeligt ønskes fremhævet i Loven, om Lejligheder, der er ledige paa Grund af Opsigelse fra *Lejerens Side*, falder ind under samme,